

بحث پیش از موقع دستمزدها

۹

نقش شکل‌های رژیمی

برخلاف چند سال گذشته که مسئله افزایش دستمزد های کارگری عموماً در آخرین روزهای سال و گاه آخرین ساعات باقی مانده سال مطرح می گردید و بعد هم بدون در نظر گرفتن خواست کارگران و بدون در نظر گرفتن رقم تورم واقعی طبق نظر "شورای عالی کار" مبلغ بسیار ناچیزی به دستمزدهای اسمی اضافه می شد و سرمایه داران و دولت شان با ماست مالی کردن موضوع افزایش دستمزدها، در واقع کاهش دستمزدهای واقعی و تنزل بیش از پیش قدرت خرید کارگران را رقم می زدند. امسال مسئله دستمزدهای کارگری و چگونگی برخورد به آن از هم اکنون و در قیاس با گذشته، بسیار پیش از موقع به میان کشیده شده است.

طرح پیش از موقع بحث مربوط به دستمزد های کارگری در محافل حکومتی، البته نه از این بابت است که در نحوه افزایش دستمزدها، فرضا کسبی بخواهد واقعیت‌های مربوط به نرخ تورم را در نظر بگیرد یا خواستار مداخله کارگران بوده و دلش به حال کارگر سوخته باشد و بخواهد به خواست و نیاز کارگران در این زمینه توجه کند. برعکس از بحث هایی که دست اندر کاران حکومتی تاکنون پیرامون این مسئله عنوان کرده اند، این طور بر می آید که سرمایه داران و دولت آنها در صدد آنند که در تشدید فشار بر کارگران و پایمال کردن حقوق اولیه آنها و سرهم بندی کردن مسئله دستمزدها، پاره از حودود سال‌های گذشته نیز فراتر بگذارند. اگر زورشان رسید، چیزی به دستمزدها اضافه نکنند و اگر زورشان نرسید، طبق معمول با افزایش چندرغازیه دستمزدهای اسمی، سر کارگران را شیره بمالند و مسئله را خاتمه دهند.

هم اکنون مدتی است زرمه "تثبیت دستمزدها" در میان اعضا دولت کارشناسان بورژوازی و سایر محافل ضد کارگری شنیده می شود. در مباحث مربوط به بودجه و برنامه ریزی جدید دولت که در سازمان مدیریت و برنامه ریزی رژیم و میان اعضای دولت و مجلس جاری است، دارند روی عدم افزایش دستمزدهای کارگری در سال ۸۳ برنامه ریزی می کنند. اینان با این استدلال عوام فریبانه که اگر دستمزدها افزایش پیدا کند، کارفرما هم برای "جبران" افزایش دستمزد - ها، قیمت کالاها را بالا می برند و با افزایش قیمت ها، تورم هم بالا می رود، برآند تا "نهضت تثبیت دستمزد راه

شعار مردم آمریکا:

به اشغال عراق پایان دهید، سربازان را برگردانید

عراق است. وقتی که هتل الرشید با تمام تمهیدات نظامی و امنیتی ارتش آمریکا مورد حمله موشکی قرار گرفت و پیل و لفوویتس معاون وزارت جنگ آمریکا و طراح اصلی حمله نظامی به عراق، که گویا به منظور تقویت روحیه نظامیان آمریکایی به عراق مسافرت کرده بود، سراسیمه ناگزیر به فرار از عراق شد، دیگر حتی برسران دولت آمریکا، این شکست سیاسی و نظامی آشکار گردید. بوش که زمانی پایان جنگ و پیروزی دولت آمریکا را اعلام کرده بود، از این پس می بایستی هر هفته در گفتگوی تلویزیونی خود تکرار کند که این عملیات نمی تواند مارا بترساند و نیروی نظامی آمریکاتا عادی شدن اوضاع در عراق باقی خواهد ماند. اما تکرار مداوم همین عبارت حاکی از وخامت وضعیت آمریکا در عراق است.

هیئت حاکمه آمریکا هنوز هم برای فریب و تحمیق مردم آمریکا ادعا می کند که عملیات نظامی در عراق کارالقا عده و دیگر گروههای اسلام گراست. اما اکنون حتی ناآگاه ترین مردم آمریکا و جهان نیز دریافته اند که این ادعا به کلی پوچ است. چرا که وسعت عملیات نظامی و دقتی که در طراحی و اجرای آنها صورت می گیرد، نیازمند شناخت دقیقی

مبارزه طبقاتی و رهایی زنان (۳۲)

درون سالن محل برگزاری مراسم راه یابند. این در حالی بود که تعداد زیادی به علت ازدیاد جمعیت نتوانستند وارد سالنی که داخل و خارجش زیر نظر پلیس بود و ردیف های اول و دوم سالن را اشغال کرده بودند، شوند. سخنران اصلی این مراسم، لاجفسکیا، کارگر نساجی بود که مضمون و معنای گرد

قسمت قبلی کتاب مبارزه طبقاتی و رهایی زنان به بررسی سال های ۱۹۱۲-۱۹۰۷ اختصاص داشت. در این شماره به برگزاری روز جهانی زن در روسیه و انتشار نشریه "زن کارگر" پرداخته می شود.

برگزاری روز جهانی زن در روسیه

روز جهانی زن اولین بار در روسیه در سال ۱۹۱۳ برگزار شد. از ترس مداخله پلیس، روز زن، ۶ روز زودتر از موعد (۲ مارس) برگزار شد که مطابق با ۱۷ فوریه تقویم روسی بود. روزنامه بلشویکی "پراودا"، شماره ویژه ای را در ۶ صفحه به این روز اختصاص داد و "کمیته جشن" از سوی کمیته حزب سوسیال دمکرات در سن پترزبورگ تشکیل شد که متشکل از گروهی از زنان کارگر نساجی و فعالین بلشویک بود. مراسم جشن در ۵ شهر، سن پترزبورگ، مسکو، کیف، سامارو و تیبلیس برگزار شد که مفصل ترین آنها در سن پترز-بورگ بود که بیش از هزار تن توانستند به

در این شماره

- ۴ اعتصاب کارگران در آمریکا
- ۵ اخباری از ایران
- ۴ اخبار کارگری جهان
- خلاصه ای از اطلاعیه ها
- ۷ و بیانیه های سازمان

بحث پیش از موقع دستمزدها و . . .

بیاندازند و خواهان "عزم ملی برای تثبیت مزدحقوق بگیران" شده‌اند. اینان که آگاهانه تلاش دارند گرانی و تورم و سایر عوارض نظام سرمایه داری را به گردن کارگران و درخواست آنان برای افزایش دستمزد بیاندازند، از کارگران می‌خواهند حرفی از افزایش دستمزد نزنند و اینقدر هم با عنوان "زالو صفت" از سرمایه داران که کار "خیر" انجام می‌دهند و ایجاد اشتغال می‌کنند، یاد نکنند!

این حضرات البته نمی‌گویند در ظرف آن سالهایی که دستمزدهای کارگری اضافه نشد، به چه دلیل سرمایه داران قیمت کالاهای خود را افزایش دادند و چرا نرخ تورم بالا رفت؟ کارشناسان بورژوازی در عین حال به این مسئله هم نمی‌پردازند که اگر دستمزدها فرضا ۱۵ در صد اضافه می‌شود، چرا قیمت کالاها ۲۵ درصد، ۵۰ درصد، صد در صد و گاه به چند برابر افزایش پیدا می‌کند و درصد رشد نرخ تورم به چند برابر افزایش دستمزدها می‌رسد؟

دسته ای دیگر از عمال و پادوان بورژوازی که این استدلال‌های مسخره را کافی و مجاب کننده نمی‌دانند و این را می‌فهمند که وقتی خود دولت بهاء کالاها و خدمات دولتی را هر ساله افزایش می‌دهد، دیگر نمی‌توان گناه افزایش قیمت‌ها و رشد تورم را به گردن کارگران انداخت و از آنجا به "نهضت" تثبیت دستمزدها نقب زد، از در دیگری وارد می‌شوند و از افزایش یک رقمی میزان دستمزدها (حداکثر ۹ درصد) صحبت نموده و آن را پیشنهاد می‌کنند. این جنگ روانی و آماده سازی ذهنیت‌ها در مورد نحوه برخورد به مسئله دستمزدها به انحاء مختلفی در مجلس، دولت و محافل وابسته به بورژوازی پیگیری می‌شود. اینان دارند به نحوی برنامه ریزی می‌کنند و مقدمات کار را طوری فراهم نموده‌اند و می‌خواهند کار را به آنجا بکشانند که در برخورد به قضیه دستمزدها، چنین تصویری به دست داده شود که دو حالت بیشتر وجود ندارد، یا مسئله افزایش دستمزد - ۸۳ درصد) به کلی منتفی است که دولت و سرمایه داران فقط این را می‌خواهند، یا دستمزدها در صد ناچیزی (کمتر از ده درصد) افزایش پیدا می‌کند که این را کارگران می‌خواهند.

در نامه سرگشاده کانون عالی شورا های اسلامی کار به رئیس سازمان مدیریت و برنامه ریزی رژیم پیرامون دستمزدها، این موضوع نیز به خوبی انعکاس یافته است. نویسندگان نامه ضمن اشاره به کاهش بودجه و برنامه جدید دولت در سال ۸۳ و این که از کارگران خواسته شده است "خود را با اهداف دولت همراه کنند و تقاضای افزایش دستمزد ننمایند"، "صرفاً خواستار" توقف تفکر عدم افزایش دستمزد شده و صرفاً گفته اند که بر افزایش دستمزد ها تاکید خواهند کرد! به چه میزان و چگونه؟ حرفی البته در این مورد نزنده‌اند. ولی ما می‌دانیم و تجربه کرارا ثابت کرده است که دست‌اندر

کاران این نهاد ارتجاعی و وابسته به دولت، اساس حرفی جدایا مغایر با حرف و پیشنهاد دولت نزنند و نخواهند زد. این ها دارند زمینه جا انداختن و پذیرش بی‌چون و چرای خواست سرمایه داران و دولت آنها را فراهم می‌سازند و مجموعاً کارگران را به قول معروف به مرگ گرفته‌اند که به تب راضی شوند. برخورد محبوب دبیر کل خانه کارگر و نماینده مجلس ارتجاع نیز همین مسئله را تأیید می‌کند. وی که در دومین گردهم آبی شورا های اسلامی سیمان سراسر کشور سخن می‌گفت، در این باره چنین اظهار داشت: با این رویه ای که دولت در پیش گرفته است چنین به نظر می‌رسد که افزایش حقوق کار - گران در سال آینده بیش از ۹٪ خواهد بود. محبوب در ادامه می‌گوید، در حال حاضر نرخ رشد تورم که توسط مسئولان اعلام شده ۱۷/۵ درصد است، با این وضع چگونه می‌توانیم با افزایش ۹ درصد موافقت کنیم؟!

بدین ترتیب آقای محبوب همین جا و در وسط "دعوا" نرخ هم تعیین می‌کند و مشخص می‌شود که حداکثر میزان درخواستی برای افزایش حداقل دستمزدها در سال ۸۳، همان رقمی باید باشد که مسئولین دولت به عنوان نرخ رشد تورم (۱۷/۵٪) اعلام کرده اند! البته آقای محبوب در عین حال ضمن سخنان خود از این که در تصمیمات مربوط به افزایش دستمزدها مشارکت داده نمی‌شود، به گله و شکایت پرداخت و بعد هم با گرفتن یک پز انتقادی گفت که به همین دلیل، مسئله مذاکرات دستمزد را تحریم می‌کنیم!

صرف نظر از انگیزه ی عوام فریبانه دبیرکل خانه کارگر در گرفتن پز انتقادی و "تحریم" مذاکرات دستمزد، باید گفت که این نمایش، هیچ تغییری در روال قضایا ایجاد نخواهد کرد. کسانی که از خانه کارگر و شورا های اسلامی کار به عنوان "نماینده" کارگران در شورای عالی کار حاضر می‌شوند، مستقل از ماهیت و ترکیب این ارگان، عموماً در اطراف پیشنهاد دولت و کارفرمایان در مورد افزایش دستمزدها بحث می‌کنند و اگر هم احیاناً خودشان نظردیگری داشته باشند، برای خالی نبودن عریضه کمی نق و نق می‌کنند، اما سرانجام همان نظر دولت و کارفرمایان را می‌پذیرند و با آن توافق می‌کنند. تاکنون نیز به همین شیوه عمل کرده اند. سال گذشته نیز صادقی دبیرکانون عالی شورا های اسلامی، به همین شکل عمل کرد. یعنی اول با رقم پیشنهادی دولت در شورای عالی کار توافق کرد، اما بعد هم مثلاً از این "شورا" استعفا داد تا شورای عالی کار خودش تصمیم بگیرد!؟

به هر رو، هم خانه کارگر و هم شورا های اسلامی کار، چه در ابراز عدم موافقت با افزایش ۹ درصدی دستمزدها و چه در پوشش ابراز مخالفت با تثبیت دستمزدها، هر دو دارند مسیری را هموار می‌سازند، که در نهایت همان چیزی عملی شود که دولت و سایر سرمایه داران می‌خواهند. در واقعیت امر، شیوه برخورد این ارگان‌ها به مسئله دستمزد - های کارگری همان است که بوده است و ربطی به منافع کارگران و سطح خواست آنها

ندارد. تفاوتی اگر هست در این است که اگر در سال‌های گذشته این نهادها، برای عوام فریبی و آرام نگاه داشتن محیط های کارگری مقدماً ارقام بیشتری را مطرح می‌کردند اما در نهایت با پیشنهاد سرمایه داران توافق نموده و به آن رضایت می‌دادند، این بار نیازی به این مقدمه چینی ندیده اند، به افزایش دستمزدها به هر میزان راضی‌اند و سقف و نهایت خواست شان، از همان آغاز، خواست دولت و سرمایه داران است.

خانه کارگر و شورا های اسلامی کار، همگام و همصدا با سرمایه داران و دولت آنها در شرایطی دارند روی آماده سازی ذهنی کار می‌کنند و کارگران را به لحاظ روانی آماده می‌کنند تا شرایط سرمایه داران را بی‌چون و چپا بپذیرند و به افزایش ۹ درصدی یا ۱۷ درصدی دستمزدها که بسیار پائین‌تر از رقم تورم واقعی و حتماً پائین‌تر از ارقام دو سال گذشته است، ترغیب و راضی نمایند، که سیر صعودی قیمت مایحتاج عمومی از اوایل سال ۸۲ تاکنون همچنان ادامه دارد و همه چیز گران تر شده است. به عنوان نمونه بهاء گوشت قرمز ۱۸۰ درصد افزایش یافته و به کیلویی حدود ۵ هزار تومان رسیده است که این روند همچنان ادامه دارد. طبق روال سال‌های پیشین قیمت کالاها و خدمات دولتی از اواخر سال جاری یا اوایل سال ۸۳ به طور رسمی مجدداً لااقل ۲۵ درصد افزایش خواهد یافت. از هم اکنون دارند تدارک افزایش ۳۰ درصدی بهاء سوخت و افزایش ۳۰۰ درصدی بهاء بنزین را می‌بینند. در مجلس ارتجاع، صحبت از سه برابر کردن بهاء بنزین و افزایش قیمت آن به لیتری ۲۰۰ تومان است. نیازی به توضیح این مسئله نیست که تأثیرات مستقیم و بلاواسطه افزایش قیمت بنزین و مواد سوختی و سایر کالاها و خدمات دولتی بر روی سایر کالاها، همان طور که تجربه سال های گذشته نیز نشان داده است، به سرعت موجب افزایش جهشی قیمت‌ها و رشد سرسام‌آور نرخ تورم می‌شود به نحوی که افزایش ۱۰ درصد، ۲۰ درصد یا حتی صد در صد حداقل دستمزدها نیز نه فقط جبران کننده این تورم نیست، بلکه حداقل دستمزدهای کارگری راحتاً به مرز خط فقر هم نمی‌رسند. برای مقابله با کاهش بیش از پیش قدرت خرید کارگران و سطح معیشت کارگری، راهی جز مبارزه برای افزایش دستمزدها وجود ندارد. کارگران بقیاندر برابر تعرضات بی‌انتهای سرمایه داران خواهند ایستاد و قطعاً قریب به ظاهر واسطه گری خانه کارگر و شورا های اسلامی کار را نخواهند خورد. این ارگان‌ها از نظر کارگران حافظ منافع سرمایه داران و پیش برنده سیاست دولت و طبقه استثمارگر حاکم‌هاند. مبارزات و مطالبات کارگری مدت‌هاست از چارچوب‌ها و محدودیت های این نهاد های ارتجاعی و بازدارنده، فراتر رفته‌است. مبارزه کارگران برای افزایش دستمزدها نیز جدا از این مسئله نیست. بی‌تردید اتحاد و مبارزه متشکل کارگران برای افزایش دستمزدها، قادر است نقش تشکیل‌های رژیم و نقشه‌های شوم سرمایه داران و دولت آنها را نقش بر آب کند.

شعار مردم آمریکا: به اشغال عراق پایان دهید، سربازان را برگردانید

از کشور عراق و حمایتی توده ای است. لذا منتسب ساختن مقاومت مسلحانه مردم عراق به القاعده و خارج از مرزهای عراق، یک ادعای افشاء شده زمامداران آمریکاست. علاوه بر این، اکنون همگان می دانند که مرتجعین اسلامگرایی عراقی که اساسا همان گروههایی وابسته به جمهوری اسلامی ایران هستند، متحد آمریکا در سرکوب و به بند کشیدن مردم عراق اند و در دولت دست نشانده آمریکا نیز حضور دارند. باندهای دیگر بنیاد گرایان اسلامی نظیر مقتدی صدر نیز ساخته و پرداخته آمریکایی ها هستند. اگر همه این واقعیت ها نیز برای افشای ادعاهای دولت آمریکا کافی نبود، اعتصاب عمومی مردم عراق در اعتراض به اشغال کشورشان که هفته پیش صورت گرفت، نفرت و انزجار مردم عراق را از اشغالگران نشان داد. لذا واقعیت چنان آشکار شده اند که اکنون هیئت حاکمه آمریکایی پذیرد، سازمان - دهی عملیات نظامی در عراق در درون عراق صورت می گیرد، اما ادعا می کند که این عملیات توسط طرفداران صدام انجام می گیرد. این نیز تمام واقعیت نیست. جنبش مقاومت مردم عراق علیه اشغالگران آمریکایی و انگلیسی بسیار وسیع تر از آن است که به طرفداران صدام و حزب بعث ختم شود. این یک جنبش توده ای گسترده است که دربرگیرنده میلیون ها تن از توده های مردم عراق است. تنها جنبشی با این ابعاد می تواند، ضرباتی پی در پی بر نیروهای نظامی آمریکا وارد آورد و آنها را به عقب عقب نشینی وادارد. شکست های آمریکا از همین واقعیت برمی خیزد. اکنون دیگر این شکست ها آن قدر آشکار و غیرقابل انکارند که حتی گروهی از درون خود هیئت حاکمه آمریکا به این نتیجه رسیده است که تا اوضاع وخیم تر نشده است، باید نیروی نظامی آمریکا را از عراق خارج کرد. این گروه از هیئت حاکمه آمریکا برخلاف آن چه که ظاهرا مطرح می کنند، نگران افزایش تلفات سربازان آمریکایی نیستند، بلکه نگرانی آنها اولاً - از شکست هایی است که بر موقعیت بین المللی آمریکا تاثیر غیرقابل انکاری برجای خواهد گذاشت و این بدان معناست که لزوما باید از بسیاری ادعاهای جهانی خود دست بردارد. ثانیاً - آنها نگران پیدایش یک بحران سیاسی جدی در درون خود آمریکا هستند. رشد و گسترش اعتراضات در آمریکا، نگرانی اصلی آنهاست. اعتراض به سیاست های جنگ طلبانه، توسعه طلبانه و امپریالیستی دولت آمریکا در میان توده های مردم آمریکا در حال افزایش است. تظاهرات اخیر که ده ها هزار تن از مردم سراسر آمریکا در آن شرکت نمودند، بیان روشنی از ناراضی و خشم مردم، علیه هیئت حاکمه آمریکا بود. مردم آمریکا به نحو روزافزونی دریافته اند که ادعای دولت در مورد خطر سلاح های کشتار دستجمعی صدام، از پایه، بی اساس بوده است و هدف واقعی همانا اهداف امپریالیستی و توسعه طلبانه برای مستعمره سازی کشور عراق، کسب بازار این کشور و به بند کشیدن و اسارت مردم آن بوده است.

مردم آمریکا می بینند که این جنگ برای مردم عراق جز ویرانی، فقر، گرسنگی، مرگ و اسارت نتیجه ای نداشته است. مردم آمریکا به نحو روز افزونی در می یابند که باید هزینه های کمر شکن جنگی را متحمل شوند که در خدمت انحصارات آمریکایی و منافع آنهاست. خانواده های سربازان آمریکایی که به عراق اعزام شده اند، نگران جان آنها هستند. آنها پی برده اند که فرزندانشان، قربانی سیاست های امپریالیستی انحصارات آمریکایی هستند. انعکاس تمام این واقعیت ها در شعرا و سخنرانی های تظاهرات اخیر به خوبی دیده می شد. تظاهر کنندگان خواهان سرنگونی بوش و محاکمه او و همکاری به عنوان جنایتکاران جنگی و جنایت علیه بشریت شدند. آنها شعار می دادند، دروغ بس است، به اشغال عراق پایان دهید، سربازان را برگردانید. خواست مردم آمریکا، انعکاسی از خواست سربازان آمریکایی در عراق نیز هست. آنها اکنون آشکارا عنوان می کنند که ما نمی دانیم چرا باید در عراق باشیم و در این جا کشته شویم. آنها خواهان بازگشت به کشورشان هستند. گزارشات روزنامه ها و خبر - گزاری های جهانی حاکی است که روحیه سربازان آمریکایی در عراق به شدت خراب است و خودکشی در میان آنها در حال افزایش است. طبیعی است که رشد اعتراض و نارضایتی مردم آمریکا و سربازان آمریکایی در عراق، می تواند به یک بحران داخلی در خود آمریکا تبدیل شود. عواقب شکست های آمریکا در عراق، البته موجب نگرانی تنها یک گروه از هیئت حاکمه آمریکا نیست، حتی هارترین جناح انحصارات آمریکایی به رهبری بوش نیز نگران وخامت اوضاع است، اما راه پس و پیش ندارند. نه می توانند اوضاع را در عراق تحت کنترل در آورند و در آن جا بمانند و نه می توانند نیروهای نظامی خود را از عراق بیرون بکشند. معضل امپریالیسم آمریکا در آن جایی بروز کرده است که وقتی حمله نظامی را آغاز نمود، در محاسبات آن جایی نداشت. مسئله برای هیئت حاکمه آمریکا از این قرار بود که با پیشرفته ترین سلاح ها به عراق حمله می شود، رژیم صدام که یاری مقاومت در برابر نیروی نظامی آمریکا و تجهیزات فوق العاده مدرن و پیشرفته آن را ندارد سقوط می کند و آمریکا به عنوان فرمانروای جدید عراق، دولت دست نشانده خود را در آنجا تشکیل می دهد، بازار عراق به انحصار آمریکا در می آید و قضیه فیصله پیدا می کند. ارتش آمریکا دست به کار شد. جنگ را آغاز نمود. صدام سقوط کرد و ارتش آمریکا پیروزمندانه سراسر عراق را به اشغال خود درآورد. فرمانروایان سیاسی و نظامی آمریکایی دولت دست نشانده خود را با حضور بنیادگرایان اسلامی طرفدار رژیم جمهوری اسلامی، سران بورژوازی کرد به رهبری طالبانی و بارزانی، ناراضیان بعثی و عناصری از حزب توده عراق تشکیل دادند. تا این جا نقشه آمریکا به خوبی

پیش رفت. معهذاً قضیه فیصله پیدا نکرد. علت آن نیز چنین بود که توده های مردم عراق نقشی در این معادله نداشتند و در محاسبات آمریکا به حساب نیامدند.

امپریالیسم آمریکا که همواره پول و زور اسلحه را مشکل گشای تمام معضلات خود می داند، هیچگاه تصور نمی کرد که حتی پیشرفته ترین سلاح ها در برابر اراده توده مردم، فاقد کارایی اند. نمایندگان سیاسی و نظامی انحصارات آمریکایی تصورشان این بود که اگر خلق ویتنام، آمریکا را شکست داد علتش نه اراده مردم ویتنام بلکه کمک های سیاسی، نظامی و مالی شوروی و چین بود. لذا از آنجا که دیگر چنین شرایطی وجود ندارد، هیچ خلقی قادر به ایستادگی در برابر امپریالیسم آمریکا نیست. براین اساس در مخیله آنها نمی گنجید که مردم کشوری کوچک نظیر عراق، بدون هرگونه کمک از کشورهای دیگر بتوانند، ضرباتی چنین مرگبار بر نیروهای اشغالگر آمریکایی وارد آورند و سیاست آنها را با بن بست روبرو سازند. لذا وقتی که با مقاومتی سرسختانه از سوی مردم عراق روبرو شدند، تازه به این واقعیت پی بردند که حتی پیشرفته ترین سلاح هایشان نیز کاری از پیش نمی برد.

بن بست امپریالیسم آمریکا در عراق از همین جا پدیدار شد. حالا این سوال در برابر زمامداران آمریکا قرار گرفته است که چگونه باید بر این بن بست غلبه کرد؟ چگونه باید با دشمنی که تمام نیروی نظامی آمریکا را در عراق به محاصره درآورده است، مبارزه کرد و از شر آن خلاص شد؟

تجربه همین چند ماه گذشته نشان داده است که نه تنها نیروی نظامی آمریکا و متحدین آن در عراق برای مهار اوضاع کافی نیست، بلکه اگر اوضاع به همین منوال پیش رود، تعداد تلفات ارتش آمریکا دامن افزایش خواهد یافت. افزودن بر تعداد نظامیان آمریکا در عراق نیز مشکل را حل نخواهد کرد. هم اکنون ارتش آمریکا در عراق عملاً حکومت نظامی برقرار کرده است. کوچه ها و خیابان های شهرهای عراق پر از سربازان آمریکایی و توپ و تانک و دیگر تجهیزات نظامی است. ارتش اشغالگر آمریکاحتا برای کنترل مردم عراق به دور برخی روستاها سیم خاردار کشیده است، معهذاً عملیات نظامی علیه اشغالگران رو به افزایش است و تعداد روز افزونی از سربازان آمریکایی در عراق به قتل می رسند. لذا از جنبه نظامی، ادامه اوضاع کنونی ممکن نیست. هدف امپریالیسم آمریکا از اشغال عراق، سلطه انحصاری بر بازار این کشور به منظور کسب سودهای کلان بود، اما با وضعیت کنونی که حتی لوله های نفت همه روزه منفجر می شوند، آمریکا نتوانسته است به هدف اصلی خود جامه عمل پوشد. نه تنها بازار امنی برای سرمایه گذاری و کسب سود وجود ندارد، بلکه ادامه حضور نیروهای آمریکایی در عراق نیاز به میلیاردها دلار هزینه دارد که بر وخامت اوضاع اقتصادی و مالی دولت آمریکا تاثیر غیر قابل انکاری خواهد گذاشت. لذا بر مبنای واقعیت موجود در عراق، اشغال نظامی این کشور نتیجه ای برای امپریالیسم آمریکا در پی نخواهد داشت. بالعکس با شکست های

اخبار کارگری جهان

* به اشغال نظامی عراق پایان دهید!

باطولانی شدن حضور نظامی امپریالیستها در خاک عراق؛ جنبش اعتراض علیه اشغال نظامی این کشور اوج تازه ای گرفته است. جنبش ضد جنگ، که باتمام توان خود علیه جنگ افروزی امپریالیست ها علیه مردم بی دفاع عراق اعتراض نمود، اکنون صدای اعتراض خود را علیه اشغال نظامی این کشور بلند کرده است. در روزهای پایانی ماه اکتبر دهها هزار نفر در دو شهر بزرگ آمریکا به خیابان ها آمدند و با برپایی تظاهرات و راهپیمایی خواستار خروج فوری نیروهای نظامی امپریالیست ها از خاک عراق شدند. مرکز این تظاهرات شهر واشنگتن بود. از اولین ساعات بامداد روز پنجشنبه ۲۵ اکتبر، بیش از ۱۰۰ هزار نفر از مخالفین جنگ تمام منطقه مقابل کاخ سفید را به اشغال خود در آوردند. تظاهر کنندگان، که از ۲۵۰ شهر آمریکا به واشنگتن آمده بودند، بار دیگر اعلام نمودند که این جنگ تنها برای چپاول دسترنج کارگران و زحمتکشان عراق و تسلط بلامنازع امپریالیسم آمریکا بر منابع طبیعی این کشور بوده و هیچ ربطی به برقراری دموکراسی در این کشور ندارد و سربازان ائتلاف امپریالیستی باید به فوریت خاک عراق را ترک کنند. در همین روز در گوشه دیگر آمریکا، یعنی شهر سانفرانسیسکو نیز بیش از ۲۰ هزار نفر از نقاط مختلف غرب آمریکا گرد هم آمدند و خواستار پایان دادن فوری به اشغال نظامی عراق شدند.

* موج مخالفت با سفر جورج بوش به فیلیپین و استرالیا

گسترش روز افزون موج مخالفت با حضور نظامی آمریکا در خاک عراق؛ سردمداران دولت این کشور و به ویژه جورج بوش را واداشته تا با دیدار از کشورهای مختلف جهان، که زمانی متحد آمریکا در حمله نظامی به عراق بودند، از تشدید جوش ضد آمریکایی در این کشورها جلوگیری نماید. در همین رابطه روز ۱۶ اکتبر جورج بوش برای یک دیدار ۸ ساعته وارد فیلیپین شد و طی این مدت در پارلمان این کشور به سخنرانی پرداخت. همزمان با این دیدار، بیش از ۵۰ هزار نفر از مخالفین جنگ به خیابان های چند شهر بزرگ فیلیپین آمدند و خواستار خروج فوری سربازان آمریکایی از عراق و جورج بوش از خاک فیلیپین شدند. در شهر مانیل بیش از ۱۰ هزار نفر در مقابل پارلمان تجمع نموده و از دولت فیلیپین خواستند که به حمایت خود از سرکرده امپریالیست ها پایان دهد.

* استرالیا مقصد بعدی سفر جورج بوش بود که در روزهای ۲۲ و ۲۳ اکتبر دولت دست راستی آن میزبان وی بود. در همین روزها نیز بیش از ۱۰ هزار نفر در چند شهر مختلف استرالیا به خیابان ها آمدند و مخالفت خود

را باحضور سرکرده جنگ طلبان امپریالیست به نمایش گذاشتند. در شهر سیدنی هزاران نفر با حمل پلاکارد بزرگی به جورج بوش هشدار دادند که باید درانتظار ویتنام دیگری باشد. تظاهر کنندگان در این شهر و دیگر شهرهای استرالیا خواهان خروج فوری سربازان آمریکایی و استرالیایی از خاک عراق شدند.

* بولیوی: فرار دیکتاتور

روزهای پایانی ماه سپتامبر، شاهد اوج گیری دور جدیدی از مبارزات توده های کارگر و زحمتکش بولیوی بود. این مبارزات با اعتراضات یک پارچه کشاورزان مناطق شمال این کشور آغاز شد و با پیوستن هزاران دانشجو، این مبارزات اوج تازه ای به خود گرفت. در اولین روز های ماه اکتبر هم، کارگران بولیوی به فراخوان سندیکی سراسری کارگران پاسخ مثبت دادند و دست به یک اعتصاب عمومی زدند. این اعتصاب در اعتراض به فروش منابع گاز طبیعی این کشور به شرکت های آمریکایی آغاز شد که در ادامه خود به بیرون راندن دیکتاتور این کشور، Sanchez de Lozada، انجامید. این کار اما بدون تشدید مبارزه میسر نمی شد. در روزهای آغازین ماه اکتبر، دولت این کشور تصور می نمود که این حرکت اعتراضی را هم، همچون حرکت های گذشته می توان با به خاک و خون کشیدن مردم زجر دیده و جان به لب رسیده متوقف نمود. در همین راستا اعتصاب معدنچیان شهر El Alto در اوایل ماه اکتبر به خون کشیده شد و چند نفر هدف گلوله ماموران پلیس و ارتش قرار گرفتند. اما کشتار و وحشی گری دیگر اثری نداشت و با شلیک هر گلوله انگی مبارزه مردم برای درهم شکستن موانع موجود بیش از پیش شعله می کشید. مبارزات مردم در شهر La paz پایتخت بولیوی و مقابل کاخ ریاست جمهوری متمرکز شد. در این میان رئیس جمهور، که تنها سفیر آمریکا در بولیوی جرات دفاع از وی را داشت، به هذیان گویی افتاد و قیام مردم را به "عوامل بیگانه" و "نیروهای سیاه" نسبت داد و از مردم خواست که فریب این نیروها را نخورند و به خانه - های خود باز گردند. این عوامفریبی ها تنها خشم توده ها را افزایش داد. قیام مردم چنان اوج گرفت که دیکتاتور بولیوی برای حفظ جان خود چاره ای جز پناه بردن به اربابان امپریالیسم خود نیافت. با فرار دیکتاتور، رئیس کابینه وی به فوریت مامور تشکیل دولت موقت شد. او وعده داد که فروش منابع گاز طبیعی این کشور به شرکت های آمریکایی را به فراندوم بگذارد. وی در اولین سخنرانی خود از مردم خواست که به خانه های خود بازگردند و به مقامات دولت فرصت دهند که رتق و فتق امور را از سرگیرند. با این وجود، روز ۲۰ اکتبر مجدداً خیابان های شهر La paz به اشغال دهها هزار کارگر و کشاورز بی زمین درآمد که خواهان رسیدگی فوری به خواسته های خود بودند. اعتصابیون در این روز مجدداً اعلام نمودند که تمام منابع طبیعی بولیوی به کارگران و زحمتکشان تعلق دارد و هیچکس

اعتصاب کارگران در آمریکا

کشته "ششمین اقتصاد جهان" یک سره به گل نشسته است. ایالت کالیفرنیا در غرب آمریکا، که زمانی ثروتمندترین ایالت این کشور بود و اقتصاد آن در میان کشورهای بزرگ سرمایه داری مقام ششم را به خود اختصاص می داد، مدتهاست که با بحران عمیق اقتصادی روبرو است. تعطیلی و ورشکستگی موسسات عظیم تولیدی، به ویژه در زمینه تولید و خدمات مربوط به کامپیوتر و اخراج هزاران کارگر، گسترش روز افزون بیکاری را به دنبال خود داشته و همین اوضاع نیز مردم این ایالت را با شرایط جدید سیاسی روبرو ساخته است. همین چند هفته پیش بود که یک هنرپیشه فیلم - های میتدل آمریکایی توانست با برپایی یک کارناوال سیاسی، پست فرمانداری این ایالت را از چنگ رقیب دمکرات خود خارج کند و زمام امور این ایالت ورشکسته را به دست بگیرد. هرچند این جابجایی قدرت تنها یک دهن کجی به مردم این ایالت بود، اما کار به همین جا خاتمه پیدا نکرد. علنی شدن مبارزه سرمایه داران و نمایندگان آنها برای کسب قدرت دولتی در این ایالت، تنها می توانست نشانی از وخامت بیش از حد اوضاع اقتصادی باشد که پس از مدت کوتاهی باید درگسترش موج اعتصاب کارگران خود را نشان می داد. همین طور هم شد و هنوز چند روزی از انتخاب فرماندار جدید گذشته بود که بیش از ۸۰ هزار کارگر پس از ۲۵ سال به سراغ سلاح اعتصاب رفتند و مبارزه مستقیم علیه سرمایه داران را به عنوان نزدیک ترین راه تحقق خواست های خود برگزیدند.

روز ۱۲ اکتبر، زمانی که مذاکرات مربوط به تجدید قرارداد های دستجمعی میان نمایندگان کارگران و کارفرمایان به بن بست رسید، بیش از ۲ هزار نفر از کارگران تعمیر کار اتوبوس - های شهری در لوس آنجلس دست به یک اعتصاب نامحدود زدند. اختلاف میان دوطرف در این دور از مذاکرات عمدتاً حول هزینه های بهداشتی و بیمه های درمانی کارگران و سهم کارفرما در پرداخت این هزینه ها است. تمام تلاش نمایندگان کارفرما این است که پرداخت سهم بیشتری از این هزینه به دوش کارگران انتقال یابد و کارگران جدید نیز اصلاً شامل بیمه های درمانی نشوند. تمام این تشبیهات هم تحت عنوان "بسیج عمومی" برای برقراری دموکراسی در عراق انجام می گیرد. با شروع این اعتصاب حرکت اتوبوس ها و قطارهای شهری، که روزانه بیش از نیم میلیون مسافر را جابجا می کنند، با اختلال مواجه شد. هنوز یک روز از آغاز این اعتصاب گذشته بود که تمامی ۶ هزار راننده اتوبوس و قطار و هزاران کارگر شرکت حمل و نقل شهر لوس آنجلس MTA، به اعتصابیون پیوسته و اتوبوس - ها و قطارهای شهری را به کلی متوقف ساختند. اعتصابیون هر روزه در مقابل ایستگاههای قطار و اتوبوس تجمع می کنند و با پخش اطلاعیه دلایل اعتصاب خود را به عابرین توضیح می دهند. پس از گذشت یک

از صفحه ۴ اعتصاب کارگران در آمریکا

هفته، نمایندگان کارفرمامجددا اعتصابیون را به پای میز مذاکره دعوت نمودند. به رغم آغاز مجدد مذاکرات، اعتصابیون اعلام نمودند که تا روشن شدن قطعی نتیجه مذاکرات و پذیرش خواسته های خود از سوی کارفرما، کارهای خود را از سر نخواهند گرفت.

همزمان با آغاز این اعتصاب، مذاکرات کارگران فروشگاههای زنجیره ای در بخش جنوبی کالیفرنیا نیز به بن بست رسید و روز ۱۱ اکتبر بیش از ۷۰ هزار کارگر در ۹۰۰ شعبه شرکت عظیم فروشگاههای زنجیره ای در سراسر این ایالت دست از کار کشیدند. در این جا نیز نمایندگان کارفرما تلاش داشتند تا بار بحران را به دوش کارگران انتقال دهند. بر طبق پیشنهادات کارفرما پرداخت هزینه بیمه های درمانی باید به عهده کارگران قرار گرفته و در سال جدید هیچ صحبتی از افزایش دستمزدها در میان نیست و کارگران جدید نیز دیگر شامل قانون بیمه های درمانی نخواهند بود. تمام این اقدامات ضد کارگری نیز تحت عنوان یاری رساندن به بازسازی عراق انجام می گیرد. بی شرمی سرمایه داران به جایی رسیده است که نمایندگان آنان از بلندگوهایی تبلیغاتی خود افکار عمومی را خطاب قرار داده و می پرسند که در صورت ادامه مخالفت کارگران، پس چه کسی باید هزینه برقراری دمکراسی در عراق را بپردازد؟ حتی کار به جایی رسید که سرمایه داران تمامی ۷۰ هزار کارگر اعتصابی را اخراج کرده و با استخدام کارگران موقت تلاش نمودند با این اعتصاب مقابله کنند. اما این تبلیغات عوامفریبانه و این اقدامات آشکارا ضد کارگری نیز خللی در مبارزه کارگران وارد نساخت و چند روز پس از آغاز این حرکت، آتش مبارزه به ایالت های دیگر آمریکا سرایت نمود. در همین روزها بیش از ۱۰ هزار کارگر فروشگاههای زنجیره ای در ایالت میسوری دست از کار کشیدند و به هم زمان خود در ایالت کالیفرنیا پیوستند. علاوه بر این بیش از ۷ هزار نفر در ۳ ایالت دیگر در بیش از ۳۷ شعبه این فروشگاهها به اعتصاب پیوستند. اکنون بیش از ۲ هفته از آغاز این حرکت عظیم و یکپارچه کارگران می گذرد. در این مدت، کارگران در مقابل درب های ورودی این فروشگاه ها تجمع کرده و از مردم می خواهند که این فروشگاه ها را تحریم کنند به رغم تبلیغات همه جانبه سرمایه داران، اعتصابیون مصمم اند مبارزه را تا به آخر ادامه دهند. این مبارزه باید با پیروزی کارگران خاتمه یابد. این جمله بر روی پیراهن اعتصابیون نقش بسته و بی شک نشان از عزم جزم کارگران برای پیروزی دارد.

علاوه بر این اعتصاب کارگران و معلمان در مدارس و مراکز آموزش عالی نیز ادامه دارد. در حال حاضر هزاران معلم در ایالت واشنگتن و ویرجینیا در اعتصابند و در روزهای پایانی ماه اکتبر هم بیش از ۲ هزار نفر از کارگران دانشگاه ایالتی مینسوتا در اعتراض به پائین بودن بیمه های درمانی و دستمزدهای خود به صفوف اعتصابیون دیگر ایالت های آمریکا پیوستند.

اخباری از ایران

* تجمع اعتراضی کارگران نخ تاز رشت

روز جمعه دوم آبان، کارگران شرکت تولیدی نخ تاز رشت، دست به اعتراض زدند و با تجمع در برابر اداره کل سازمان تامین اجتماعی گیلان، خواستار آن شدند که تحت پوشش بیمه بیکاری قرار بگیرند. لازم به ذکر است که از دو سال پیش که این شرکت به فردی به نام آهکی واگذار شده، نامبرده شرکت را تعطیل و کارگران آن بلاتکلیف شده اند و بیش از ۱۱ ماه است که دستمزد ۱۴۵ کارگری این شرکت پرداخت نشده است. کارگران خواهان آنند که یا کارخانه مجددا راه اندازی شود و کارگران به سر کارهای خود باز گردند و یا اگر که می خواهند این کارخانه را به طور کلی منحل کنند، کارگران را از بلاتکلیفی نجات دهند و لااقل تحت پوشش بیمه بیکاری قرار دهند. به دنبال این تجمع اعتراضی، عجلتا مقرر شده است کارگران به مدت ۶ ماه، از بیمه بیکاری بهره مند شوند و در این مدت نیز نسبت به انحلال یا ادامه کاری کارخانه تصمیم گیری شود.

* اعتراض کارگران صنایع الکترونیک دماوند

کارگران شرکت صنایع الکترونیک دماوند، شرکت مدرن و شرکت پژوهشی سعادت از ۲ تا ۶ ماه است که حقوق و مزایای خود را نگرفته اند. وقتی که کارگران مطالبات خود را مطرح کردند، مدیریت این شرکت که متعلق به یک نفر است، نه فقط مطالبات کارگران را برآورده نساخت، بلکه سعی کرد با ایجاد نفاق و تفرقه در بین کارگران اقدام به تعطیلی کارخانه، از پذیرش خواست کارگران سرباز زند.

لازم به ذکر است که از ۴ سال پیش، کارفرمای این شرکت بر زورگویی های خود افزوده است، به کارگران نهار داده نمی شود و با وجود پذیرش پرداخت مبلغی به این منظور، این مسئله نیز عملی نشده است. کارگران چندین سال است که خواستار اجرای طرح طبقه بندی مشاغل بوده اند. اکنون که بار دیگر این خواست را مطرح کرده اند، کارفرمای مربوطه اقدام به تعطیلی شرکت نموده است. با وجود آن که اداره کار، احکامی مبنی بر محکومیت کارفرما و توقیف اموال وی را صادر کرده است، اما کارگران هم - چنان سرگردانند و دستمزدهای معوقه آنان پرداخت نشده است.

* تجمع اعتراضی کارگران ابریشم گیلان

مدیر عامل صنایع ابریشم گیلان اعلام کرد، این شرکت به دلیل زیان دهی، تعطیل و واگذار خواهد شد. نام برده در این رابطه چنین اعلام کرد که شمار کارگران این واحد تولیدی از ۲۸۶ نفر به ۱۲۰ نفر رسیده است

و از آن جا که خریداران، شرکت را بدون کارگرمی خواهند، هیئت مدیره تصمیم گرفته است، سالی سه ماه به کارگران بپردازد و آنان را باز خرید کند. از آن جا که این مسئله اعتراض شدیدی در کارگران را در پی داشت، در نهایت قرار شد هیئتی متشکل از نمایندگان ادارات کل کار، صنایع و استان داری، وضعیت این واحد را مورد بررسی قرار دهند و تصمیمات لازم را اتخاذ کنند. معذرا از آن جا که کارگران خواهان ادامه کاری کارخانه هستند، روز ششم آبان در برابر شرکت دست به تجمع اعتراضی زدند. در این تجمع اعتراضی که صدها تن از کارگران همراه خانواده های خود حضور داشتند، کارگران با مسدود ساختن جاده آستارا به رشت، نسبت به سیاست های مدیریت اعتراض نموده و خواهان ضمانت شغلی خود شدند.

* تجمع کارگران کارخانه ابریشم

صبح روز سه شنبه ۲۲ مهر، صدها تن از کارگران کارخانه ابریشم کاشان بایگ تربت حیدریه، در برابر وزارت جهاد کشاورزی دست به تجمع زدند. قابل ذکر است که به دلیل عدم فروش پنبه از سوی وزارت جهاد کشاورزی، کارگران این کارخانه حدود ۷ ماه است که بیکارند.

* تجمع و تحصن کارگران نساجی در برابر سازمان تامین اجتماعی

دهها تن از کارگران ریسندگی و بافندگی کاشان و کارخانه نساجی کاشان، روز ۲۲ مهر، در برابر ساختمان سازمان تامین اجتماعی، دست به تجمع و تحصن زدند. لازم به ذکر است که کارخانه فوق که در سال ۷۸، با نزدیک به ۵۶۰۰ کارگر فعالیت می کرد، در سالهای اخیر و به دنبال تشدید بحران در واحدهای نساجی، ۱۵۰۰ کارگر بازنشسته و ۵۰۰ تن دیگر اخراج و به بیمه بیکاری معرفی شده اند. اخیرا سازمان تامین اجتماعی اعلام داشته است، به علت وجود نواقصی در لیست بیمه تنظیم شده، ۸۰ تن از کارگران بازنشسته، مجددا باید به سرکار باز گردند. این درحالیست که کارخانه نیز از پذیرفتن این کارگران خودداری می کند. کارگران بارها در این مورد اعتراض کرده و به ارگان های مختلفی از قبیل، سازمان تامین اجتماعی، اداره کل کار، استانداری اصفهان، فرمانداری کاشان و... مراجعه و یا مکاتبه کرده اند اما هیچ نتیجه ای نگرفته اند و در نهایت دست به تحصن و تجمع اعتراضی زدند. در جریان این اقدام اعتراضی یکی از کارگران وارد سازمان تامین اجتماعی می شود و با ریختن بنزین به روی خود اقدام به خود سوزی می کند که با دخالت دیگران نجات می یابد. در حال حاضر دو واحد تولیدی یاد شده که دارای یک هیئت مدیره واحد است، ۳۶۰۰ کارگر دارند که به تازگی ۵۰۰ تن از آنان اخراج و به بیمه بیکاری معرفی شده اند و سایر کارگران نیز هر روزه به کارخانه مراجعه

اخباری از ایران

می‌کنند و بدون فعالیت باز می‌گردند. کارفرمامصمم است صدها کارگر دیگر را اخراج کند. حدود ۸ ماه است حقوق کارگران پرداخت نشده و علاوه بر آن، ۵۰٪ عیدی کارگران و نیز بن سال‌های ۸۰ و ۸۱ را نیز به کارگران نداده اند.

* اعتصاب در شرکت صنعتی آما

کارگران شرکت صنعتی آما واقع در غرب تهران، در اعتراض به سیاست‌ها و تصمیمات مدیریت برای تغییر ساعات کار، دست به اعتصاب زدند.

* تجمع اعتراضی کارآموزان شرکت نفت

جمع زیادی از کارآموزان شرکت نفت مسجد سلیمان روز دوشنبه ۲۱ مهر، در برابر ساختمان وزارت نفت دست به تجمع اعتراضی زدند و خواستار احقاق حقوق خود شدند. در سال ۷۴ به این کارآموزان وعده داده شد که پس از پایان دوره کارآموزی، به استخدام شرکت درخواهند آمد، اما بعد از پایان این دوره در سال ۷۸، شرکت نفت از استخدام آنها طفره رفت و از آنان خواست ابتدا به خدمت سربازی بروند تا بعد به استخدام درآیند. اما پس از آن نیز، این وعده عملی نشد و شرکت نفت در عمل این کارآموزان را که ۴۰ نفر می‌باشند، سردوانده است. اعتراض کنندگان یادردست داشتن پلاکاردهایی که روی آن نوشته شده بود: "جوانان شهرستان طلای سیاه بیکارند" و "تا تحقق وعده‌های مقامات به اعتصاب ادامه خواهیم داد" خواستار احقاق حقوق خود شدند.

* تجمع اعتراضی کارگران اخراجی

جمع زیادی از کارگران اخراجی شرکت تهران قفل واقع در شهرستان ساوجبلاغ، دست به اعتراض زدند و با تجمع در برابر اداره کار این استان، خواهان رسیدگی به مشکلات خود و بازگشت به کار شدند. مدیریت شرکت از اواخر سال گذشته با استخدام کارگران قرار دادی، کارگران با سابقه را اخراج نموده است و با وجود آن که اداره کار ظاهراً حکم بازگشت به کار کارگران را صادر نموده است، اما کارفرما از پذیرش کارگران امتناع می‌ورزد.

* اجتماع اعتراضی کارگران بوشهر

در اعتراض به طرح و تصمیم واگذاری بیمارستان تامین اجتماعی بوشهر به دانشگاه علوم پزشکی، جمع زیادی از کارگران این شهر دست به اعتراض زدند و با تجمع در خانه کارگر بوشهر، خواستار لغو این تصمیم شدند.

* نامه اعتراضی کارگران کاشان

۲۰۰۰ تن از کارگران شرکت ریسندگی و بافندگی کاشان، با ارسال نامه ای به

مطبوعات، خواهان اصلاح آئین نامه اجرایی قانون بازنشستگی پیش از موعد در مشاغل سخت و زیان آور و پایان بلاتکلیفی خود شدند. این کارگران از حدود دو سال پیش زیر پوشش به اصطلاح بیمه بیکاری قرار گرفته اند.

* طومار اعتراضی

کارگران شرکت نساجی ایران برک واقع در گیلان، با امضا یک طومار و ارسال آن به مقامات حکومتی، خواستار پرداخت ۴ ماه حقوق و مزایای عقب افتاده خود شدند. اینها از قول یکی از کارگران این شرکت نوشته است چنانچه در هفته جاری مشکلات کارگران برطرف نشود، هفته آینده، در تهران دست به تحصن اعتراضی خواهند زد.

* تجمع اعتراضی

کارکنان بیمارستان در قم

کارکنان بیمارستان تعطیل شده بهشتی قم، باردیگر دست به اعتراض زدند و روز شنبه سوم آبان، ضمن تجمع در برابر استانداری قم، خواستار تعیین تکلیف و پرداخت مطالبات معوقه خود شدند. به دنبال تجمع اعتراضی این کارکنان در دو ماه پیش، به آنان وعده داده شده بود که مطالبات سال ۷۹ آنها تا آخر مهرماه پرداخت و به سایر خواست‌های آنان نیز رسیدگی شود. اما علی‌رغم اعتراضات مکرر صدها تن از پرسنل این بیمارستان، تاکنون خواست این کارکنان برآورده نشده است.

* اعتصاب کارورزان بیمارستان

کارورزان جراحی بیمارستان سینا، در اعتراض به فشار کار، از روز پنجشنبه هشتم آبان، دست به اعتصاب زدند و از حضور در بخش‌ها خودداری نموده و فقط در اورژانس حاضر شدند. معترضین اظهار داشته اند، چنانچه مسئولین به خواست آنان رسیدگی نکنند، به اعتصاب خود ادامه داده و در اورژانس نیز حاضر نخواهند شد.

* اعتراض اهالی روستای رامشه

بیش از هزار نفر از اهالی روستای رامشه واقع در استان اصفهان، در اعتراض به کمبود آب آشامیدنی و برای تامین آب کشاورزی، روز یکشنبه ۴ آبان، در برابر وزارت کشور دست به تحصن زدند. در ادامه این اعتراض، مسئولین وزارت کشور، با نمایندگان اعتراض کنندگان وارد گفتگو شدند.

اعتراضات دانشجویی

دانشجویان دانشگاه اهواز، در اولین شب رمضان، به بهانه کیفیت پایین غذا، دست به اعتراض زدند و با خالی کردن ظروف غذا در جلو مجتمع خوابگاهی، بولوار مقابل خوابگاه را مسدود ساختند و به این وسیله نسبت به کمبودهای رفاهی و آموزشی، اعلام اعتراض نمودند. این اجتماع اعتراضی ۵ ساعت به طول انجامید.

در اعتراض به افزایش ۱۴۰ درصدی شهریه، ۵۰۰ تن از دانشجویان ورودی شبانه دانشگاه فردوسی مشهد، دست به اعتراض و تجمع زدند. دانشجویان دختر دانشگاه علوم پزشکی همدان، در اعتراض به وضعیت نامناسب خوابگاه‌ها، روز چهارشنبه هفتم آبان دست به اعتراض زدند و با تجمع در محوطه دانشگاه، خواهان رسیدگی به این مسئله شدند. به گفته یکی از دانشجویان، در بعضی اتاق‌ها تا ۱۴ نفر ساکن هستند.

* چند خبر کوتاه

در جلسه شورای عالی کار به ریاست وزیر کار و نمایندگان کارفرمایان و به اصطلاح کارگران، طرح تغییر و اصلاح ساختار شرکت نختاب فروزان تبریز و شرکت نازخ تصویب شد. در این جلسه مهلت تغییر ساختار شرکت‌های پشم و شیشه ایران و جنوب یزد نیز تمدید شد.

در حالی که شرکت سیمان جهت استفاده از طرح مشاغل سخت و زیان آور، ۴ درصد حق بیمه اضافه به سازمان تامین اجتماعی پرداخت کرده است و در حالی که سازمان حفاظت و بهداشت کار، صنعت سیمان را جزو مشاغل سخت و زیان آور تشخیص داده است، اما سازمان تامین اجتماعی به بهانه - های مختلفی از اجرای این طرح جلوگیری به عمل می‌آورد که این مسئله موجب اعتراض کارگران است.

مالک کارخانه آجر بهار با جعل سند در دو مرحله، نزدیک به ۲۵ میلیون تومان دستمزدهای پرداخت نشده کارگران را بالا کشید. شکایت کارگران به اداره کار و مراجع قضایی تاکنون به نتیجه نرسیده است. - در سال گذشته ۴ کارخانه از مجموع هفت کارخانه تولید ماکارونی در بروجرد به کلی تعطیل و کارگران آن بیکار شده اند.

اخبار کارگری جهان

حق ندارد آنها را به امپریالیست های آمریکایی بفروشد.

اوضاع در بولیوی نیز همچون آرژانتین و ونزوئلا نشان از به بن بست رسیدن تام و تمام راه حل های نولیبرالی در عرصه اقتصاد و سیاست دارد. این‌جا هم، همچون دیگر کشور های دیکتاتور زده این قاره، موسسات مالی امپریالیستی با دست باز و فراغ خاطر در اوایل دهه ۹۰ قرن گذشته میلادی، تمام سیاست‌های ضد کارگری و ضد انسانی خود را به کار بسته و سال‌ها چنین تبلیغ می‌شد که زمان زیادی نخواهد گذشت که بولیوی در ردیف کشورهای پیشرفته این قاره قرار گیرد. اما نتایج ویرانگر این سیاست‌ها آشکارتر از آن است که حتا زیرک‌ترین مشاطه گران نظم موجود نیز قادر به کتمان آن باشند. اکنون توده های زجر دیده بولیوی به میدان آمده و در مقابل راه حل‌های موسسات مالی امپریالیستی، راه حل خود را برای حل بحران قرار داده اند. آن‌ها اکنون از ملی کردن منابع طبیعی و صنایع بزرگ این کشور به نفع تمام مردم دفاع می‌کنند.

خلاصه ای از اطلاعیه‌ها و بیانیه‌های سازمان

«تجمع اعتراضی کارگران در مقابل ساختمان وزارت نفت» عنوان اطلاعیه‌ای است که در تاریخ ۳۰ مهر ماه انتشار یافت. در این اطلاعیه، خبر از تجمع گروهی از کارگران شرکت خدمات و پشتیبانی وزارت نفت، در مقابل ساختمان مرکزی این وزارت خانه داده شده است. در این اطلاعیه آمده است که کارگران شرکت خدمات و پشتیبانی، می‌گویند که وزارت نفت به بهانه سوداوری نبودن فعالیت این شرکت، آزامنحل اعلام نموده و به کارگران یک ماه فرصت داده شده است تا استعفا دهند. در ضمن کارگران تهدید شده‌اند که چنانچه استعفا ندهند و خود را بازخرید نکنند، حکم اخراج آنها صادر خواهد شد. کارگران، در تجمع اعتراضی خود اعلام نمودند که این تصمیم وزارت نفت را که عملاً به معنای اخراج و محرومیت از تأمین حداقل معیشت است، نمی‌پذیرند و خواهان بازگشت به کار و ادامه فعالیت در شرکت نفت هستند.

در تاریخ ۱۳۸۲/۸/۸، اطلاعیه سازمان در حمایت از اعتصاب کارگران پتروشیمی اراک انتشار یافت. اقدامات اعتراضی کارگران پتروشیمی اراک از هنگامی آغاز شد که دریافتند، در پی فروش سهام شرکت‌های پتروشیمی اراک، اصفهان و خارک به بخش خصوصی رئیس سازمان پتروشیمی طی نامه‌ای به وزیر نفت خواهان انتقال کارکنان پتروشیمی‌ها به بخش خصوصی شده است. این خبر خشم و اعتراض کارگران را برانگیخت. آنها دست از کار کشیدند و در یک تجمع اعتراضی مخالفت خود را با واگذاری پتروشیمی به بخش خصوصی و هرگونه تغییر در وضعیت اشتغال کارگران پتروشیمی اعلام نمودند. سازمان در اطلاعیه خود ضمن حمایت از مبارزه کارگران پتروشیمی اراک خاطر نشان ساخته است که نخستین نتیجه اقدام دولت علیه کارگران، محروم شدن آنها از بسیاری حقوق و مزایای کنونی و اخراج‌های دستجمعی خواهد بود.

در تاریخ ۱۰ آبان ماه کارگران پتروشیمی اصفهان و خارک نیز دست از کار کشیدند و در تجمعات اعتراضی خود، مخالفت‌شان را با خصوصی سازی اعلام نمودند. سازمان با صدور اطلاعیه‌ای تحت عنوان «اعتصاب کارگران پتروشیمی در اصفهان و خارک» حمایت خود را از مبارزات کارگران پتروشیمی اصفهان و خارک اعلام نمود. در این اطلاعیه و اعتراضات و اعتراضات چند روز اخیر کارگران پتروشیمی اراک به واگذاری کارخانه پتروشیمی اراک به بخش خصوصی و نیز اعتراض به انتقال کارکنان پتروشیمی اراک، اصفهان و خارک از وزارت نفت به بخش خصوصی، از صبح امروز، کارگران پتروشیمی در اصفهان و خارک به اعتصاب متوسل شدند و با برپایی تجمعات اعتراضی، مخالفت خود را با خصوصی سازی اعلام نمودند و خواهان لغو هرگونه تصمیم در مورد انتقال کارگران پتروشیمی از وزارت نفت شدند. در این اطلاعیه همچنین گفته شده است که اعتراض و مبارزه مشترک کارگران پتروشیمی‌های اراک، اصفهان و خارک، نشان دهنده رشد اتحاد و همبستگی در صفوف کارگران ایران است. این اقدام مشترک نشان می‌دهد که کارگران پی برده‌اند که تنها با اتحاد و مبارزه مشترک می‌توانند سرمایه داران و دولت پاسدار منافع آنها را به عقب نشینی وادارند و مطالبات خود را متحقق سازند.

از صفحه ۳

شعار مردم آمریکا ...

بیشتری روبرو خواهد شد. اما معضل امپریالیسم آمریکا در این است که نمی‌تواند به اشغال نظامی عراق پایان دهد. چرا که این به معنای چنان شکست سیاسی برای آمریکا در سطح جهانی خواهد بود که در پی آن می‌باید از بسیاری ادعاهای خود به عنوان یک قدرت برتر اقتصادی و نظامی جهان سرمایه داری دست بردارد. لذا مسئله صرفاً به این خلاصه نمی‌شود که منافع را که در عراق در پی آن بود از دست خواهد داد، بلکه تمام سیاست منطقه‌ای آن با شکست روبرو خواهد شد و این اذعان به شکست در برابر رقبای امپریالیست خود به ویژه قدرت‌های امپریالیست اروپایی خواهد بود. اخباری که در روزهای اخیر به مطبوعات درز کرده است، حاکی است که امپریالیسم آمریکا برای نجات خود از مخمصه‌ای که در عراق با آن روبرو شده است، تقسیم عراق میان قدرت‌های منطقه‌ای در این کشور و قراردادن مردم عراق را روبروی یکدیگر در دستور کار قرار داده است. قرار است که عراق ظاهراً به چند استان جدید تقسیم شود که گویا خود مردم عراق اداره امور را بر عهده خواهند داشت. اما در واقعیت امر آنچه که آمریکایی‌ها در پی اجرای آن هستند، تقسیم عراق میان قدرت‌های محلی طرفدار آمریکا

ست. مناطق شیعه نشین جنوب عراق، میان سه گروه از اسلامگرایان شیعه تقسیم می‌شود. در منطقه کردستان عراق که پیش از این امپریالیسم آمریکا به سران بورژوازی کرد وعده خودمختاری را داده بود، یک بخش که شامل سلیمانیه است، نصیب جلال طالبانی می‌شود. بخش دیگر آن به بارزانی سپرده می‌شود و منطقه نفت خیز کرکوک به گروه‌های دیگر طرفدار آمریکا واگذار می‌شود. باقیمانده مناطق نیز سهم گروه‌های سنی مذهب طرفدار آمریکا خواهد شد. هدف اصلی امپریالیسم آمریکا از اجرای این طرح قرار دادن مردم عراق رودرویی یکدیگر و تضعیف جنبش مقاومت مردم است. این طرح عملاً به معنای ایجاد جنگ داخلی در عراق و ایجاد شرایطی وحشتناک تر از لبنان چند سال پیش خواهد بود. این برعهده توده‌های کارگر و زحمتکش مردم عراق است که این نقشه آمریکا را نیز خنثا سازند و متحدان اشغالگران را از عراق خارج کنند.

توده‌های مردم عراق در مبارزه علیه اشغال - گران تنها نیستند. کارگران و زحمتکشان سراسر جهان خواهان پایان دادن به اشغال نظامی عراق هستند. اکثریت مردم آمریکا نیز خواهان پایان یافتن اشغال نظامی عراق، بازگشت سربازان به آمریکا و محاکمه بوش به اتهام جنایت علیه بشریت هستند.

از صفحه ۸

مبارزه طبقاتی و رهایی زنان (۳۲)

کار زنان در محیط کار، مبارزه زنان کارگر در خارج از روسیه، خانواده و زنان کارگر بود. (نادژدا کنستینتوا - مسکو ۱۹۶۶- صفحات ۳۴-۳۱ به نقل از Dale صفحه ۱۰۲) چند روز قبل از انتشار اولین شماره، کلیه اعضاء هیئت تحریریه در روسیه، به استثنای "آنا" دستگیر شدند و اکثریت مقالات آن شماره توسط پلیس توقیف شد. "آنا" سرانجام موفق به یافتن چاپخانه‌ای شد و طبق برنامه ریزی ۱۲۰۰۰ نسخه از اولین شماره نشریه در روز جهانی زن چاپ شد. (همانجا-صفحات ۱۰۵-۱۰۴)

در سرمقاله که توسط کروپسکیا نوشته شده بود، به تمایزات آشکار بین بلشویسم و بورژوا فمینیسم پرداخته شده بود. او در مطلبی تحت عنوان "به اصطلاح مسئله زنان" نوشت: "زنان بورژوا مدافع حقوق زنان ویژه خودشان اند. آنها همواره به مخالفت با مردان می‌پردازند و حقوقشان را از مردان طلب می‌کنند. برای آنها، جامعه معاصر به دو مقوله زن و مرد تقسیم شده است. مردان صاحب همه چیزند، تمامی حقوق را دارا هستند. مسئله آنها همانا داشتن حقوقی برابر است. برای زنان کارگر، مسئله زن، کاملاً متفاوت است. از نظر زمانی که آگاهی سیاسی دارند، جامعه معاصر به طبقات تقسیم شده است. آن چیزی که زنان کارگر را با مردان کارگر متحد می‌سازد، بسیار نیرومندتر از آن چیزی است که آنها را از یکدیگر جدا می‌سازد. محرومیت مشترک -شان از حقوق، نیازهای مشترک شان، شرایط مشترکشان که عبارت است از استثمار کارشان، مبارزه مشترک شان و اهداف مشترک شان، آنها را متحد می‌سازد. همه برای یکی، یکی برای همه". این "همه" به یکسان، دربرگیرنده تمام اعضای طبقه کارگر، زنان و مردان است. مسئله زن، برای زنان و مردان کارگر این است که چگونه توده‌های عقب مانده زنان کارگر را متشکل سازند، آنها را به منافع خود آگاه نمایند و آن‌ها را هرچه سریع‌تر در مبارزه مشترکشان یار و رفیق یک دیگر سازند. هم -بستگی میان زنان و مردان کارگر، آرمان مشترک، هدف مشترک، مسیر مشترک، این است راه حل مسئله زنان در میان کارگران. . . . نشریه تلاش خواهد کرد که به آگاهی و سازمانیابی زنان کارگر یاری رساند. (در باره تاریخچه نشریه "زن کارگر" - مسکو ۱۹۵۵- صفحات ۳۷-۹)

Rabotnitsa به موضوعات متنوعی در مورد زنان پرداخت. از جمله این موضوعات، بیمه بارداری، کار زنان، مراکز نگهداری کودک، اطلاعات بهداشتی، مشکلات زنان کارگر و خانواده، داستانهای کودکان، روز زن و حق رای برای زنان، بودند. در فاصله ۲۳ فوریه تا ۲۶ ژوئن ۱۹۱۴ که انتشار نشریه به دلیل موانع ایجاد شده در اثر شروع جنگ، متوقف شد، ۷ شماره از نشریه "زن کارگر" منتشر شد. از این ۷ شماره، ۲ شماره آن را پلیس به یغما برد.

کمک مالی رسیده

آلمان - هامبورگ

سال ۲۰۰۳ - مازیار ۶۶۰ یورو

گرامی باد هشتاد و ششمین سالگرد انقلاب کبیر سوسیالیستی اکتبر

ازصفحه ۱

مبارزه طبقاتی و رهائی زنان (۳۲)

نشریه زن کارگر (Rabotnitsa)

هم‌آبی را چنین جمع‌بندی کرد: "جنبش زنان کارگر" رودخانه‌ای است که به سیلاب بزرگ جنبش پرولتری می‌پیوندد و به آن قدرت می‌بخشد. (زنان و انقلاب - مسکو - ۱۹۵۹-۱۹۷۰ ص ۹۷)

این کلمات و روحیه حاکم بر مراسم روز جهانی زن، دکتر بوکروفسکایا بورژوا-فمینیست را برآشفته کرد. وی نوشت: "همان طور که انتظار می‌رفت، روز زنان کارگر، به هیچ‌وجه علیه موقعیت فرودست همسران علیه شوهرانشان نبود. آنها مقدم برهرچیز از برده سازی زنان پرولتر توسط سرمایه سخن گفتند و تنها اشاره‌ای به ستم خانگی داشتند... خانم "کودلی" اشتباه می‌کرد که گفت، منافع اقتصادی برای زنان کارگر مهمتر است. بالعکس، این آزادیهای فردی‌اند که ارجح‌اند." (Rothchild گولدبرگ - صفحات ۲-۳۴۱)

نتیجه‌گیری "بوکروفسکایا" این بود که تمام مردان از امتیازات مردانه برخوردارند و تمامی زنان باید با یکدیگر متحد شوند و با آن مبارزه کنند.

در سال ۱۹۱۴، حکومت روسیه، تقاضای برگزاری ۱۰ مراسم جشن روز جهانی زن در ۸ مارس در مناطق وسیع کارگری در سن پترزبورگ را صادر کرد و تنها اجازه برگزاری یک مراسم را صادر کرد آنهم تحت کنترل شدید پلیس. سه تن از پنج سخنران مراسم دستگیر شدند و پلیس، تقاضای جایگزین کردن سخنرانان دیگر را نیز رد نمود. مردم خشمگین به خیابان‌ها ریختند و به خواندن سرودهای انقلابی پرداختند که به دنبال آن، پلیس آنها را متفرق نمود و دست به یک دستگیری وسیع زد.

هم در سال ۱۹۱۳ و هم در سال ۱۹۱۴، اختلافات عمیقی بین منشویک‌ها و بلشویک‌ها وجود داشت. منشویک‌ها تنها خواهان شرکت زنان در مراسم ۸ مارس بودند در حالی که بلشویک‌ها اصرار داشتند روز جهانی زن، نه تنها با شرکت زنان کارگر بلکه توسط کل طبقه کارگر جشن گرفته شود. (نقش زنان در پتروگراد-انقلاب و ضد انقلاب - تز دکترا - دانشگاه نیوبرونویک ۱۹۷۳-صفحه ۱۰۴)

طی سال‌های جنگ جهانی اول، برگزاری روز جهانی زن مشکل‌تر شد. اما علی‌رغم ممنوعیت مراسم توسط دولت، این روز در سال ۱۹۱۵ و ۱۹۱۶ در جلسات و گردهم‌آیی‌های کوچک برگزار شد.

در اوایل ژانویه ۱۹۱۳، روزنامه بلشویکی پرودا، با اختصاص بخش ویژه‌ای تحت عنوان "کار و زندگی زنان کارگر" اطلاعات مربوط به اجلاس و تظاهرات‌هایی که به منظور برگزاری روز زن برپا شده بود و قطعنامه‌های مصوب راجع کرد. (همانجا - صفحات ۵-۹۴) پرودا همچنین صفحه‌ای به مکاتبات اختصاص داده بود که در زمستان ۱۹۱۳، حجم نامه‌های رسیده از سوی زنان کارگر به قدری بود که پاسخ‌گویی به آنان مشکل بود. از همین رو به پیشنهاد لنین، دبیرخانه خارجی کمیته مرکزی حزب بلشویک تصمیم به انتشار ژورنال جداگانه‌ای برای زنان کارگر نمود. این مجله، زن کارگر (Rabotnitsa) نام داشت.

لنین در خارج از روسیه طی نامه‌ای خطاب به خواهر بزرگش Anna Ulianova Elizarova به وی پیشنهاد کرد که سازماندهی انتشار این نشریه را به عهده گیرد و هیئت تحریریه آن را انتخاب نماید. لیست انتخابی Anna متشکل از دو گروه نویسندگان بود که یک گروه در داخل روسیه و دیگری در خارج روسیه بود که به تصویب کمیته مرکزی حزب بلشویک رسید. گروه اول متشکل از پ. ف. کودلی، ک. ن. سامولوا، ل. منشیسکا و خود "آنا" بود. اعضای گروه دوم که در کشورهای مختلف در تبعید بودند، عبارت بودند از: اینسا آرماند، نادژدا کروپسکایا، لیلیانزونه ویه و لودمیلا استلال. هیئت تحریریه ساکن روسیه مسئول انتشار و سازمان‌دهی نشریه بود. برای تأمین بودجه اولین شماره آن، اعضای هیئت تحریریه واقع در روسیه، به کار خیاطی پرداختند. شماری از زنان نیز به فراخوان مالی پرودا جهت کمک به Rabotnitsa پاسخ مثبت دادند. متنی توسط یک گروه از زنان کارگر امضاء شده بود که بدین شرح بود:

"... درود های گرم ما به نشریه مان Rabotnitsa. ما مطمئنیم که این نشریه سخن گوی واقعی نیازها و منافع ما خواهد بود. ما به شما قول می‌دهیم حمایت مادی و معنوی خود را از شما دریغ نکنیم. ما ۲ روبل و ۷۴ کپک برای تأمین مالی نشریه کمک می‌کنیم."

کروپسکایا، طرحی از محتوای نشریه را ارائه داد که شامل اوضاع جاری سیاسی، مبارزات عمومی اقتصادی و سیاسی جنبش کارگری، برجسته کردن نقش زنان، حمایت از وضعیت

صفحه ۷

پست الکترونیک E-Mail:

info@fedaian - minority.org

نشانی سازمان بر روی اینترنت:

http://www.fedaian - minority.org

Organization Of Fedaians (Minority)

No. 416 nov 2003

برای ارتباط با سازمان فدائیان (اقلیت)، نامه‌های خود را در دو نسخه جداگانه برای دوستان و آشنایان خود در خارج از کشور ارسال و از آنها بخواهید نامه‌هایتان را به یکی از آدرسهای زیر پست کنند.

آلمان
K. A. R
Postfach 160531
60068 Frankfurt
Germany

اتریش
Kar
Postfach 260
1071, Wien
Austria

دانمارک
I. S. F
P. B. 398
1500 Copenhagen V
Denmark

سوئد
M. A. M
Postbox 1144
75141 Uppsala
Sweden

سوئیس
Sepehry
Postlagernd
3052 Zollikofen
Switzerland

فرانسه
A. A. A
MBE 265
23, Rue Lecourbe
75015 Paris
France

کانادا
K.Z
P.O. BOX 2488
Vancouver B.C
V6B 3W7
Canada

کمک‌های مالی خود را به شماره حساب بانکی زیر واریز و رسید آنرا به همراه کد مورد نظر به یکی از آدرس‌های سازمان ارسال نمایید

I.W.A
6932641 Postbank
Holland

شماره‌های فکس

سازمان فدائیان (اقلیت)

۰۰۴۴۸۴۵۲۸۰۲۱۹۹

۰۰۴۴۸۷۰۱۶۸۸۲۷۱

۰۰۴۴۸۷۰۱۳۸۲۵۷۲

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی - برقرار باد حکومت شورایی